

Gólyák hagyománybora Makón

Ez is tábor...

Miután a sört szállító tricikkel érkező két „gólya” utat enged, belépek a SZOTE makói gólyatáborának kapuján. Mivel a tábor főnöke egyelőre tanácskozik, körülnézek a szálláshelyen, a Mező Imre Kollégiumban. Egy teremben két pingpongozó fiút találok.

— Mit dolgoztok a táborban?
— kérdeztem Madácsy Lászlótól.

— Először a rothadt hagyományt szedték ki a földből — szakítja félbe a pingpongozót —, most már a Zöldért raktárban dolgozunk.

— Önként jöttél a táborba?

— Persze. A felvételi papírral együtt jött egy aranyos levél is, amiben hívtak ide.

— Mi vonzott a gólyák közé?

— A barátnóm tavaly volt ilyenben, ő mondta, hogy jó. Különben tényleg jó!

— Hogy dolgoztok?

— Rendesen. Nem versenyszerűen, de jól.

— Mi a véleménye ugyanerről az ellenfélnek, Bitó Tamásnak?

— Az első munkának nem volt értelme — veszi át a szót —, most legalább van látszata. Hétfőtől kettőig dolgozunk, nem lehet belehalni. Klassz a tábor. Jó programok — sport, vetélkedők, tájékoztatók, vetítés — vannak, egyedül a kaja nem jó.

— Bár ma mákosésztá volt! — szól közbe Madácsy László. — Egyébként valóban vacak a kaja.

A pingpong mérkőzés tovább folyik, ugyanígy részéről a táborvezető felkutatása, akit már sikerült megpillantanom, de akinek még nem sikerült időt szakítania. Közben egy „régis gólyával”, Vangel Róberttel futok össze.

— Téged másodéves létedre mi vonz újra ide?

— A buli. — válaszolja tömören — Brigádvezető vagyok a srácok között.

— Te is dolgozol?

— Ajjaj! El is fáradok rendesen.

— És mégis vállalod a „törődést”?

— Persze. Egy jó buli... tudod hogy van? Sokat megér! — teszi hozzá jelentőségteljesen, majd egy üveg sört nyom a kezembe, s elszalad a tábor további programjait jelző plakátokat ragasztgatni.

A főnökre várva, sörömet iszogatva, furcsa foglalatosság közepette találok Kolozs Magdolnát, Mikulán Ritát, Husz Tamást és Jójárt Ferencet. Két hatalmas dinnnyébe injekciós tűvel valami fojyadékok fecskendeznek.

— A vöröskeresztes verseny harmadik helyezettjének dinnnyéjét pálinkázzuk — magyarázza Kolozs Magdolna, csodálkozó arckifejezésemre látva. — Ne mindig Sportszelet legyen a díj! Meg

együttaj az injekciózást is gyakoroljuk!

— A további díjak? — kíváncsiskodom.

— A második helyezett vörös borban áztatott aszalt szilvát kap (ha még meg nem ették! — egészíti ki Jójárt Ferenc), az első pedig két üveg pezsgőt.

— Mi vonzott benneteket a táborba? — váltok témát.

— A kíváncsiság — mondja Husz Tamás —, hogy megismerjük a jövődöbeli... mit is?

— Szóval a jövődöbelinket! — vág közbe Jójárt Feri.

— Kellemesen csalódtunk — meséli Mikulán Rita —, jó a társaság, igaz, rossz a kaja.

— Meg dolgozni kell! — panaszkodik mosolyogva Husz Tamás.

— Nem is az, hogy dolgozni, — de milyen helyen! szól ismét Jójárt Feri. — Óriási a por! Meg az a fura, tudod, hogy ugyanazt a munkát, amit mi kézzel csinálunk, a szomszédban gép végzi.

— S az egyetemről mit vártok? — zárom le a munka-értekezletet.

— Sok tanulást... — mondja Feri.

— Tisztában vagyunk vele, hogy nem üdülés lesz! — válaszol Tamás, mintha olvasná valahonnan.

— Sport, jó közösségi élet — egészíti ki Magdi.

Elkezdődik az elsősegélynyújtó tanfolyam, így elbúcsúzunk, ők elmennek, én odatelepedek két kártyázó leendő elsőshöz, amíg a várva várt főnök megjelenik. A kártyázók: Onodi János és Papp Andrea.

— Hát, az elsősegélynyújtó tanfolyamról lemaradtunk — mondja Onodi János, mintha legalábbis számon kértem volna tőlük távolmaradásukat — de eddig minden programon ott voltunk, és nagyon klasszak voltak.

— És a tábor igen jó — mondja Papp Andrea —, sok mindenkivel összejövünk, és különösen, hogy az orvos, — a fogorvos, és a gyógyszerész hallgatok itt együtt vannak, ami az egyetem évek alatt szerintem nem sokszor fordul majd elő.

— És mi összességében a véleménye, a kedvemért végül két percre minden sürgős dolgát félrehevő, táborvezetőnek, László Ferencnek?

— Százhusz fős táborunkban — ebből tíz a vezetőik létszáma — az az egyik előny, hogy teljesen bürokrácia mentes — meséli a főnök.

— A makói hagyományrendszer vezetői szervezték a munkát, akik a tavalyi tábor győnye termelési eredményei miatt némi előítélettel vártak bennünket. Mostmár azonban elmondható, hogy gazdaságos szintet ért el a munka.

— S munka után?

— Napj két programot szervezünk lehetőleg változatosakat. Ezenkívül több sportágban zajlik a gólyatábor.

— A munkával elégedett vagy?

— A munkával és a morállal is, bár először féltem attól, hogy hozzám hasonló korúak lévén a résztvevők, nehéz lesz majd rendet tartani. A meglepetés csupán annyi, hogy ezernyi olyan problémával jönnek hozzám, amire nem számítottam.

— Miért vállaltad a vezetést?

— Azt hiszem a KISZ-ben az utóbbi időben a cselekvés helyett eluralkodott a „duma” Persze, ezt úgysem lehet leírni! — veti közbe, majd folytatja — Én pedig cselekvő ember vagyok!

— Megszívelelendő okfejtés! Köszönöm a beszélgetést! — fejezem be a makói látogatást.

— balogh —

...de ez edzőtábor. Méghozzá olyan, amely egy igazi nyári edzőtábor minden kellékét magának tudhatja: szigorú edző, dús edzésprogram, változó erejű edzőpartnerek. 23 elszánt futballista és tőkaszaló hőség. Második idényükre készülnek a főiskola labdarúgói a megyei első osztályban. Mint ismeretes az előző bajnokság befejeztével — újonc létükre — a bronzérmet szerezték meg a két „nagy”, a SZVSE és a Makó mögött.

Miskolczi József (a szigorú edző) augusztus 23-tól szeptember 3-ig naponta két edzéssel kedveskedett tanítványainak. Az edzésprogramban (melyet a bevezetőben méltán nevezünk dús-nak) töltés—futás, 3000 méteres és 12 perces futás, térdrogyasztó sprintek száza, frissítő—büntető

—lélekölő 300 méteres, tramjátékok szerepeltek, tehát az állóképesség növelésének mindenféle eszközzel. Ezt egészítette ki a technikai elemek sújkolása csöppet sem pihentető jelleggel és a bajnoki mérkőzésekre hangoló néhány edzőmeccs.

A játékosok nagy része főiskolai hallgató. Mivel a nyáron csak a középiskolai Rostás távozott az első csapatból az idén — az elsőökkel kiegészülve — az eddigiéknél többen készülnek az új bajnoki idényre. A főiskolások a kollégiumból ruccantak át a Tapolyára, a tanár urak pedig délutánonként jelentkeztek az edzéseken.

Miskolczi József az első nap a tábor lakóinak változó elképzeléseit az edzés feladatait: a cél a harmadik hely megőrzése a jelentősen megerősödött bajnokságban. Ezért a tavalyinál is keményebb edzésekkel kell készülni az erőpróbákra. A dobogóért vívandó küzdelemben elsősorban a Makó, a Szentesi Vízú, a Szegei Kender és a Dorozsma csapata lehet komoly vetélytárs. Azok, akik a hétfői bajnokim nem férnek be az első csapatba, a tartalék bajnokságban szereplő második csapatban juthatnak játéklehetőséghez.

Az intenzív délelőtti edzések után a délutáni edzőmeccsek (a megyei II. osztályú mórshalmi csapatból az NB II-ből idén kiesett Gyuláig széles skálán mozgott az ellenfelek játékeréje) jól egészítették ki az edzésprogramot. A főiskolások mindenütt friss ellenfelekkel találtak magukat szemben, így még komolyabb helytállást igényeltek a mérkőzések.

Az egyik ilyen edzőmérkőzés után beszélgettünk két labdarúgóval, akik az előző sikeres idényben biztos pontjai voltak a csapatnak.

Bújdósó János (a hármas számú mez és a legnagyobb bajusz birtokosa) — A főkészülés két hete számomra nem teljesen gond nélkül: délelőttönként többnyire már a munkahelyemen kell lennem — Bakson tanítok az általános iskolában —, no meg van rajtam egy kis súlyfelesleg, amit szeptember 5-ig, a rajtig le kell adnom. A bajnokság? Jó lenne megőrizni a harmadik helyet. Az új fiúk között van néhány ügyes srác, mi öregek így rá leszünk kényyszerítve a jobb edzés munkára. Aki szeret focizni, az játsszani akar, és ha lehet, akkor az első csapatban. És én nagyon szeretek focizni.

Peták Márton (a másodosztályú bajnokcsapat gólszákjából lett szigorú hátvéd): — Gólközelben jól érzem magam, de most már belenyugodtam abba, hogy a mester inkább beállóként vagy balhátvédként számít rám. Elég jó kis csapat jött itt össze, így szinte mindegy, hol játszom. Úgy érzem, hogy különösen a Makóval és a Szentessel fog meggyülni a bajunk. De bárki veszélyes lehet ránk, mert ebben az osztályban egy-két jó igazolás is sokat eldönthet.

Szeptember 5-én játszották első bajnoki mérkőzésüket a Tanárképző Főiskola labdarúgói: Tanárképző — Tisza-Új SK 1—0 (1—0). A főiskolások a Lipcsei — Gát, Bújdósó, Peták, Pénzes, — Tóth, Léber (Porhajás), Kálmán — Kakuszi (Vallus), Protity, Litkei összeállításban játszottak.

A kezdés után hosszú ideig úgy tűnt, hogy az újonc tiszaszigetiek inkább a védekezéssel törődnek. Tíz perc elteltével azonban gyors ellentámadásokat vezettek és akcióikat rendre távoli lövésekkel fejezték be. A főiskolások védelme jól zárt, a vendégek ezért választották az átlövészeket. A 35 percben az egyre sürbben kitámadó vendégek kapujába került a mérkőzés egyetlen gólya: egy félmagasan belőtt jobb oldali beadásra Litkei csapat le és egyből, 5 méterről a kapu jobb oldalába pörgetett.

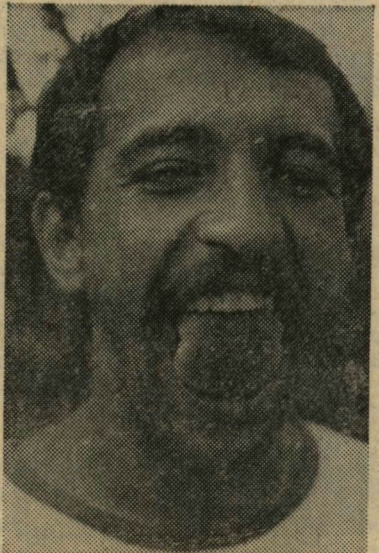
A második féldobben nem változott a játék képe így megérdemelt főiskolások siker született. Jó: Lipcsei Peták Tóth

Közös nyelv a barackosban

Bécsi Kati negyedéves főiskolai hallgató először vezette a jánosalmi nemzetközi építőtábor. Ezt a nyári táborat azonban már évek óta megszervezi a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola és a jánosalmi Tsz-közi Vállalkozás. A tsz-vezetők örültek, mert mindig jól jön nekik a diákmunkaerő. A szegediek nem örültek mindig, főleg akkor nem, ha a kereseti lehetőségek kerültek szóba. Három hét alatt 1000-1200 forintot gyűjtöttek össze a táborozók, ez tényleg nem túl sok. Márcsak azért sem, mert a dolgozások után egyhetes kirándulásra indultak a Balatonhoz...

Munka után sem pihentek, a táborvezetőség gondoskodott a külföldi vendégek kulturális programjáról. Hétfőeken elutaztak Kalocsára, Kunfértóra, a SZIN-re. Vetélkedőket, diszkókat rendeztek, meghívták a Delfin RT-t, Szűcs László szegedi bűvészt, filmeket vetítettek, nemzeti esteket szerveztek.

A nemzetközi táborban nem voltak nyelvi nehézségek. A nyitral tanárképző főiskolások szlovákul, oroszul és magyarul társalogtak. A potsdamiak németül, angolul, oroszul. Az un-

Új mértékegység kialakulóban...

vári egyetemisták oroszul, németül és szlovákul szóltak egymáshoz. Minden alkalmas pillanatban megtalálták a közös nyelvet. A barackosban azt láttam, a munkában is.

—bot—

MEO — vagy munkaszünet?

Úgy tűnik a barack iránti guszthus megmaradt!

Csak röviden: a bölcsész „febesek”-ről

Többéves hagyomány Szegeden, hogy a felsőoktatási intézmények a továbbtanulni szándékozó középiskolások számára nyáron felvételire előkészítő táborokat szerveznek. Idén a tudományegyetemen, a bölcsészeken érdeklődünk a tábor munkájáról.

Két héten keresztül — egy vasárnapi szünnappal — folyamatosan, napi nyolc órában hallgattak előadásokat, vettek részt szemináriumokon a bölcsészjelöltek. Az előadásokon a megfelelő szakmákon minden jelöltje, a szemináriumokon csoportonként 5—10 tanuló vett részt. Az előadók többnyire az egyetem fiatal oktatói voltak, a szemináriumokat és néhány előadást a kar hallgatói vezették. Esténként legtöbbször fakultatív jellegű mozielőadások és „tanár-diák” beszélgetések egészítették ki a programot.

A tábor befejeztével megkérdeztünk néhány középiskolást, hogy milyennek tűnt számukra ez a két hét. A diákoknak tettett a tanárokkal kialakított közvetlen viszony, a sok színvonalas óra, a kiscsoportos foglalkozások rugalmassága. Megdicsérték a finom ebédeket (ekkor mi a tavaszi ételmérgezésre gondoltunk), és különösen az esti beszélgetéseket, melyekből — szerintük — többet tanultak, mint a számukra olykor nehezen érthető előadásokból. Soknak találtak viszont a napi nyolc óra foglalkozást, délutánonként már csökkent figyelemmel ültek a padokban.

A kéthetes munkát értékelő megbeszélés zárta, ahol minden bölcsészjelöltől véleményt formált szemináriumvezetője a foglalkozásokon nyújtottak és a helyben megírt tesztek eredményei alapján.